

[Mimi Stilling Jakobsen]

Når Danmarks Lærerforening eller branchesikkerhedsrådet føler, at det nu er nødvendigt at inddrage arbejdsmiljøloven som beskyttelse for lærerne, for at de overhovedet kan overleve i folkeskolen, hvad svarer man så på det?

Når 80 pct. af de elever, der deltog i en undersøgelse i Herlev, ifølge Berlingske Tidende for den 7. marts 1982 pludselig meddeler, at de synes om at lave lektier – 80 pct. af eleverne synes, det er dejligt at lave lektier! – hvad svarer man så på det?

Og når 64 pct. af den voksne befolkning ifølge Berlingske Tidende for den 5. marts 1982 føler, at det er den pædagogiske holdning, der er præget af indlæring, af faste rammer, der skal fremmes i folkeskolen – 64 pct. ønsker denne form; den friere form ønskes af 22 pct. – hvad svarer man så? Jeg skal kun nævne i parentes, at 65 pct. af socialdemokratiets vælgere øjensynlig ønsker de faste rammer. Men hvad svarer man så?

Ja, man svarer jo, at skolen er for boglig. Men hvem er det, skolen er for boglig for? Det er sandelig ikke for alle elever, skolen er for boglig, men den er det ganske afgjort for nogle. Men hvad gør man så? Man nedprioriterer alt, hvad der hedder bogligt, og derved får man altså en skole, der for nogle måske bliver bedre, men for en stor gruppe bliver endnu mere uvedkommende, for de interesserer sig faktisk for det boglige. Man tillader ikke denne forskelligartethed.

Man siger også som en forklaring, at der ingen sammenhæng er mellem fagene. Nej, det kan godt være et problem, men et andet problem er sandelig, at der heller ikke er nogen sammenhæng i selve fagene, for det, man gør, er, at man dykker ned i et fag som historie og plukker nogle emner ud, som man synes det kunne være sjovt at beskæftige sig med, men der er ikke en elev med respekt for sig selv, der kan finde ud af, hvad de emner har med hinanden at gøre. Der er altså ikke bare tale om, at fagene ikke hænger sammen indbyrdes, men om, at det enkelte fag ikke har den linje, den kontinuitet, som gør det muligt for eleven at se en mening med at gå fra den ene time til den anden.

Så taler man om, at der ikke er forbindelse ud til samfundet. Det kan også være rigtigt nok, men jeg synes, det er bekymrende at se, at man forsøger at løse en del af skole-

træthedsproblemet ved at sige: nå ja, hvis børnene er trætte af at være i skolen, må vi hellere se at få dem ud af skolen; det er jo det nemmeste. Så må vi forøge antallet til de 10, 20, 30 dage, for når de ikke er i skole, er de i hvert fald ikke trætte af skolen. Vi kan også forsøge en udvidet praktikordning og sende dem ud lidt længere. Ja, det er også glimrende, men det eneste, man ikke tillader, er, at eleverne forsynder sig ved at tage et lille erhvervsarbejde, hvor de virkelig får kendskab til erhvervslivet; det må de altså ikke.

Jeg synes, det er at sætte ambitionerne alt, alt for lavt, at man bare skubber problemerne fra sig og siger: o.k., er I trætte af skolen, så må vi hjælpe jer ud. Der er givetvis behov for, at nogle af de bogligt mindre motiverede får en anden mulighed – det skal jeg komme tilbage til – men lad være med at lave generelle ordninger for alle, fordi nogle er interesseret i noget andet!

Efter centrum-demokraternes mening – og det nævnte jeg allerede i min indledning – er der naturligvis flere faktorer, der spiller ind; dette her er ikke bare et spørgsmål om at ændre et cirkulære. Men hvordan er det, vi fra CDs side ønsker man skal reagere? Jeg tror ikke, man kommer uden om en opstramning af det cirkulære, der vist hedder »Fremme af ro og orden i skolerne«. Jeg synes, lærernes henvendelse har vist, at der er disciplinære ting, der skal strammes op. Man kan kalde det, hvad man vil.

Men det er ikke kun et spørgsmål om det; det er også et spørgsmål om, at lærerne må lade være med at træde undskyldende tilbage og sige: undskyld, jeg er her; vi skal endelig ikke have lærerstyring her. Det er lærerstyringen, der skal til, for hvis ikke læreren styrer i klassen, er der 2-3 af de vakse elever, der gør det, og så bliver det uden nåde for de svage elever, der sidder nede på bageste række og har det skidt i forvejen. Det kan ikke nytte noget, at man i en smuk ideologisk ånd siger: uha nej, endelig ingen lærerstyring, for det er i mange tilfælde lærerens ansvar og styring, der må til, og det behøver læreren ikke undskylde, for det er bl.a. det, han er ansat for.

Men det er også forældrenes ansvar, og derfor var det nok på tide, at man forsøgte at indgyde lidt mod i de stakkels forældre, der nu i årevis har fået at vide, at de var de